

Navždy družičkou

Každou ženu těší být
družičkou – kromě Maddie

LINDSEY KELKOVÁ

*Navždy
družičkou*

Navždy družičkou

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2015 Lindsey Kelk
All rights reserved.

Z anglického originálu *Always the Bridesmaid*
(First published by Harper, Great Britain, 2015)
přeložila © 2017 Blažena Kukulišová
Redakce textu: Milena Kudělová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-995-4 (pdf)

Pro Janice

Můj družičkovský deník

Jméno: Maddie Fraserová

Věk: Jednatřicet, ale nevypadám na to, namouduši

Jméno nevěsty: Lauren Hobbs-Millerová

Nevěsta je: Má údajně nejlepší kamarádka

S nevěstou se známe: 12 let

Jak jsme se seznámily: Jako spolubydlící na univerzitě

Jména dalších družiček: Sára Hempelová, Jessica Hobbs-Miller-Joyceová

Popis nevěsty třemi slovy: ~~Panovačná tyranská kačena~~ Šlechetná milující blondýnka

Popis ženicha třemi slovy: Patrně na drogách

Kdy nastane ten velký den: Příliš brzy, abych stihla zhubnout

Můj pocit z toho, že jsem družička: ~~Víc by mě těšilo vyrvat si reza-~~
~~vým ramínkem dělohu, dát si ji na hlavu místo klobouku a prome-~~
~~novat se na brightonském nábřeží Radostný.~~

Gratulujeme!

Chce se po vás, abyste provázela nevěstu na této nanejvýš významné pouti k trvalé lásce a vzpomínám na celý život. Úkolem družičky není jen kráčet za nevěstou k oltáři, ale také stát v životě při ní. Ještě včera jste byla pouhá kamarádka, sestra či sestřenice, avšak ode dneška jste navždy mnohem víc.

Tento deník vám umožní zaznamenat každý krok vašeho společného dobrodružství ode dne, kdy vám nevěsta prokázala tu velkou čest, až do chvíle, kdy se rozloučíte se snoubenkou, již je dnes, a uvítáte ve svém životě provdanou ženu.

Zachyťte každý okamžik, zapište všechny pocity, myšlenky a úvahy. Je to mimořádné privilegium, jedna z nejkrásnějších výsad v životě ženy.

Už nejste stejná, jako když jste se ráno probudila.

Jste družička.

Čtvrtek 14. května

Dnes se cítím: Vyčerpaně.

Dnes jsem vděčná za: Taxíky, které vás najdou přes aplikaci.

K současné době patří nesporný fakt, že na světě existují pouze dva druhy lidí: ti, co volají, a ti, co textují.

Na sociálních sítích se potlouká spousta divných lidiček: třeba ta holka, se kterou jste před časem pracovali a teď olajkuje všechno, co dáte na Facebook, kluk, s nímž jste se první týden na univerzitě párkrát viděli a pak si ho tři roky nevšimli, ale stejně si vás přidal na LinkedIn, nebo, což mě nejvíc znepokojuje, ti, kdo se pokoušejí o zdoluhavé hovory přes přímé zprávy na Twitteru, ale co se týče nejlepších přátel na celém široším světě, takových, co vám bez ptaní pomůžou ukrýt mrtvolu, tak to jsou jen ti, co volají, a ti, co posílají textovky.

Moje nejlepší kamarádka Lauren se ráda vykecává. Jakkoli mi to připadá otravné, Lauren si nemůže pomoci a zvedá telefon, jen co ji napadne, že by mi mohla něco sdělit – ať jde o cokoli. Podle mého skromného názoru (jsem pro textovky) opravdu není nutné, abychom spolu tlachaly o tom, kdo vypadl z televizní soutěže v pečení; přece by stačilo pár animovaných smajlíků a nějaký ten emotikon, ty docela adekvátně vyjadřují všechny naše pocity. Jenže Lauren hrozně ráda telefonuje, takže když mi poslala textovku a požádala mě a Sáru, ať s ní zajdeme na večeři, věděla jsem hned, že se něco děje.

„Co myslíš, že nám chce?“ zeptala se Sára, zatímco jsme přesně na čas svědomitě klusaly po ulici. „Proč se dnes večer musíme trmácet ven?“

Cestou k podzemce jsem v duchu probrala všechny možné scénáře a usoudila, že ji nejspíš někdo unesl. Místo abychom v restauraci našly Lauren, bude u baru sedět zlověstný zjizvený chlápek, pohladí si vousy a řekne, že chce do půlnoci milion liber, jinak jí začne usekávat prsty a posílat je poštou. Možná využije kurýrní službu, pošta je krapet nespolehlivá.

„Nemám tušení,“ odpověděla jsem. Není nutno Sáru znepokojoovat, dokud se nepotvrdí, že jde o únos. „Vlastně je fajn, že spolu povečeříme. Připadá mi, že jsme se neviděly celé týdny.“

Což byl hodně zdvořilý způsob, jak říct: „Krucinál, neviděly jsme se kolik týdnů, ty hrozná káčo – nemáš být jedna z mých nejlepších kámošek?“

„Mám toho hodně,“ řekla. Ani se nepokusila vymyslet nějakou lež. Napůl jsem čekala, že se objeví s těhotenským bříškem, a ulevilo se mi, když jsem viděla, že je pořád hubená jako tyčka. Nebo vlastně ne, pocho-pitelně. Nikomu se „neuleví“, když vidí, že je hubená kamarádka ještě pořád hubená, no ne? A nejhorší na tom bylo, že měla pořád ještě bujně poprsí. Je tohle fér? To mi teda vysvětlíte. „V práci je to na pytel. Potřebuju nové džob. Inzerujete, že je u vás volné místo manažera PR, víš o tom?“

„Opravdu?“ odpověděla jsem, i když to vím moc dobře.

Sára si rozepnula a zase zapnula horní knoflíček na košili, přitáhla límec ke krku a něco si jen tak pro sebe zabručela.

„Nechápu, proč prostě nemohla říct, pojďme spolu na věcu?“ Znovu změnila téma hovoru, ještě pořád rozčilená kvůli Tomu Vzkazu. „Nač všechno to drama?“

Protože by ses z toho vyvlíkla jako pokaždé v předchozím měsíci a půl, pomyslela jsem si.

„Protože je Američanka?“ navrhla jsem nahlas.

„Už deset let žije tady,“ namítla Sára. „Nemůže se pořád vymlouvat, že je Američanka. Na to se jí můžu vykašlat.“

„Třeba se stěhuje zpátky,“ řekla jsem a doufala, že ne. Poslední dobou se hodně mluvilo o její nemocné mámě a těhotné sestře. A kdo by chtěl trávit další bídné léto v UK, když můžete popíjet koktejly v domě na pláži v Hamptons a trápit nové bejby vaší sestry? „Trvala na tom, že se musíme sejít ještě dnes.“

Propravdě řečeno se mi trošku točila hlava radostí. V pracovní dny večer

nikam nechodím, nikdy. A vím, že to zní smutně, ale hodně pracuju a všichni mí nejlepší přátelé jsou trvale zadani. Jaký má smysl se kamkoli štrachat, když můžete být doma s lahví vína, kuchtit fajitas a báječně se bavit s přítelem/přítelkyní/nafukovací pannou? V pohodě, jasně, já dělám totéž se svou drahou polovičkou, velkou flaškou ginu. A jsme spolu velice šťastné, díky za optání.

Sára naopak nevypadala natěšeně. Tvářila se vyloženě ztrápeně.

„Je vždycky tak neoblomná,“ řekla a utáhla si věčný drdůlek na vršku hlavy. Podívala se na mě. Sára nosí vlasy pokaždé vyčesané nahoru. Mívá vždycky dokonale nanesené oční linky a halenky s knoflíčky zapnutými až ke krku. A navzdory tomu všemu vždycky vypadá senzačně. Ale ten její drdol stejně nesnáším. Nejradši bych jí ho ušmíkla zahradnickými nůžkami. Neudělám to jen proto, že jsem dobrá kamarádka. „Nezajímá ji, co si kdo přeje. Dnes večer bych nejradši zůstala doma – opravdu se mi nechtělo jít ven.“

„Nejsem si jistá, co se mi pokoušíš říct,“ odpověděla jsem, „ale mám takový divný pocit, že na tu večeři nemáš náladu.“

Zamračila se. Usmála jsem se.

„Jsi hezky nalíčená,“ řekla jsem a zavěsila se do ní, ať se jí to líbí nebo ne. „A to je něco.“

„No jo.“

Jste-li na pochybách, pochvalte ženě oční linky.

Sára pustila mou paži, aby se vyhnula partě děsivých pubertáků ženoucíh se prostředkem ulice. „Prostě nechci být celou noc venku,“ řekla a uskočila před mládeží jako nějaký profík. „Vážně na to nemám náladu. Kdo chce být v Londýně venku ve čtvrtek večer? Nikdo. Samí kokoti.“

Na chvíli jsem ve zčernalé výloze zahlédla svůj přespříliš radostný výraz a snažila se ho potlačit, než si Sára všimne a propleskne mě. Kokoti a já! Jestli se chce někdo tvářit jako kakabus, ať si poslouží. Já si nenechám zkazit večer. Doufejme.

„Tady jste!“

Když jsme dorazily do rušného baru, Lauren seděla vmáčknutá v těsném prostůrku, Tydliták a Tydlitek. Sára se nechala krátce obejmout a pak si

objedнала dvojí gin s tonikem, zatímco já absolvovala předlouhou muckačku. Lauren se nezdá, ale má sílu. Lauren chodí do posilovny. Domnívám se, že spolu ty dvě věci souvisejí, přestože jsem tu teorii nikdy osobně neprověřovala.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, poskakovala z nohy na nohu a zuřivě si prsty pročešávala háro. Když jsem odcházela z kanceláře, moje vlasy vypadaly docela v pohodě, totiž hnědé a čisté, ale teď, mezi tolika hezkými lidmi, nemluvě o mých dvou blondatých nejlepších kamarádkách, mi bylo naprosto jasné, že jsou hrozně rozcuchané a mastné a potřebovaly by oholit dohola. Nebo třeba svázat do ohonu. Každopádně jedno nebo druhé.

„Nic vám neřeknu, dokud se neposadíte,“ řekla Lauren a odhrnula krásné vlasy ze svého obličejce do mého. „Máme stůl a objednala jsem šampaňské – ten drink nepotřebuješ, Sára.“

Sára na ni zasmušile pohlédla, pleskla na barový pult pětilibrovku a vyzunkla gin s tonikem na dva loky.

„Šampus?“ podivila jsem se. „Co slavíme?“

„Probůh, Maddie.“ Lauren jiskřily oči. Vlastně to vypadalo, že už tady někdo nasával. „Počkej aspoň deset vteřin.“

Přesunuly jsme se ke stolu, Sára dosud zasmušilá a Lauren pořád ještě s úsměvem. Naoko jsme vždycky žertovaly, že má mnohem lepší formu, protože je Američanka, ovšem za jejími zády (pochopitelně v dobrém) jsme se uklidňovaly, že zkrátka v životě pořádně nepracovala, tím to je. Dnes večer vypadala mimořádně rozzářeně.

„Tak jak se pořád máte?“ zeptala se, zatímco jí číšník nabídl židli. „Už jsem vás neviděla celou věčnost.“

„Normálka,“ odpověděla jsem. Proč jsem něco neudělala s těmi vlasy? Laurenina blondatá hříva se vždycky dole jemně vlnila, jako by ji zlíbala víla. „Shonu posílají na mamogram, ale doslechla se, že to bolí, tak tam nejdřív poslala mě.“

„Šéfka tě donutila jít na mamogram?“ Sára vykulila oči jako tenisáky.

„Jak tě někdo může nutit jít na mamogram?“ zeptala se Lauren a šťouchla mě do levého nadra. „Probůh, Maddie.“

„Nevím.“ Pleskla jsem ji po ruce a odstrčila ji. „Měla jsem to v diáři –

ani jsem nad tím nepřemýšlela. Myslela jsem, že tam chodí všichni. A ne-osahávej mi na veřejnosti prsa.“

„Jako by to bylo to nejhorší, co kdy dělá.“ Sára zabubnovala prsty o stůl a sledovala jako ostríž číšníka, který sundával fólii ze šampusové zátky. „Horší podle mě bylo, když chtěla zajistit hospicovou péči svému psovi s inkontinencí.“

Chvilí jsem o tom uvažovala.

„Byl to milý pejsek, když zrovna všude nekadil.“

„Jenže pořád všude kadil,“ namítla Sára.

Lauren nad řečmi o psím kadění nakrčila nosík. „No a bolelo to?“ zeptala se. „Ten mamogram?“

Ovinula jsem si pažemi hrud' a přikývla. „Už jen myslet na to bolí. Ale chodit tam je důležité, víte?“

„Jistě,“ souhlasila Sára. „Pokud to potřebuješ. Je ti jednatřicet, ve tvé rodině neměl nikdo rakovinu prsu a musela jsi strčit kozy do svěráku, aby se tvoje šéfka uklidnila. To je něco jiného. Půjde tam teď aspoň?“

„Objednala jsem ji na magnetickou rezonanci,“ pípla jsem hláskem, jakým by mohla mluvit rozpačitá myška. „Přečetla si mou zprávu a usoudila, že se jí tam nechce.“

Sára po mně loupala očima.

„Nechápu, proč prostě neodejdeš,“ ozvala se Lauren, než stihla Sára vybuchnout. „Jak dlouho jí děláš asistentku, Maddie? Takových deset let, ne? Můžeš asistovat komukoli. Počkat, ještě tu láhev neotvírejte,“ nařídila číšníkovi, který sevřel korkovou zátku. „Chci pronést připitek.“

„Ach bože. Můžu v tom případě dostat gin s tonikem, prosím?“ zeptala se Sára. „Tupláka.“

„Já taky,“ zvedla jsem ruku. „Děkuju.“

„No tak, holky...“ Lauren má sklon mluvit trochu knouravě, když není po jejím. Což se kupodivu nestává často. „Nechci, abyste se ztrískaly.“

„Neztrískáme,“ slíbila jsem. „Budeme jen příjemně namazané. A není tak snadné seknout s prací a najít si jinou. Teď je to všude těžké.“

„Jako event asistentka se uplatníš snadno,“ prohlásila Sára. „Nabídek je spousta. Zkusila ses po něčem poohlédnout?“

„Nehodlám vyměnit jeden nic moc džob za jiný, co je taky na kočku.

A vůbec, není to tak strašné,“ dodala jsem, připravená spustit nazkoušený proslov na téma „Proč neodejdu ze svého příšerného zaměstnání“. „Vykládám vám jen to nejhorší. Mám zajímavou práci. Dělam spoustu různých akcí a ostatní ve firmě jsou fajn, jen Shona mívá občas vrtochy. A potkávám spoustu lidí...“

„Vrtochy? Slyšíš se vůbec?“ odvětila Sára nepřesvědčeně. „Příště přijdeš s monoklem a budeš nám vykládat, že tě ta ženská sice bije, ale dělá to z lásky. Zůstáváš jen proto, že se bojíš odejít. Znáš tě až moc dlouho, Mads. Bydlíš deset roků ve stejném bytě, máš deset let stejnou práci...“

„A mám deset let stejné nejlepší kamarádky,“ skočila jsem jí do řeči a doufala, že si to vyloží jako výhrůžku. „Možná bych *měla* něco změnit.“

„Fakt je, že můžeš vymetat senzační oslavy,“ vložila se do toho Lauren. Hodná, mírumilovná Lauren. „A vždycky dostaneš tunu dortů.“

„Jo, dort dostávám vždycky,“ řekla jsem a významně se podívala na Sárku, která si je ode mě často vděčně brala. „Díky, Lauren.“

„Ale kdybys odešla,“ pokračovala s tím svým sladkým úsměvem, „možná budeš šťastnější. A třeba bychom tě pak i častěji vídaly.“

Lauren, falešná pokrytecká potvora.

„Jak se máš ty, Sáro?“ zeptala se a nevsímala si výrazu v mém obličejí. „Co je nového?“

„Nic,“ odpověděla Sára, zatímco před ni postavili gin s tonikem. „Jsem v jednom kole, unavená a tak dál.“

„Těžký den v práci?“

„Všechny jsou těžké,“ řekla. „Maddie není jediná, kdo potřebuje nové džob.“

Lauren na mě krátce pohlédla a já místo odpovědi zmateně vykulila oči. Když má Sára špatnou náladu, nedá se s tím pořádně nic dělat.

„Radši otevřeme ten šampus,“ řekla Lauren zvesela a přivolala zpátky číšníka s lahví. „Než zase začneme mluvit o mamografech a psím kadění.“

Zeširoka jsem se usmála. „Obyčejný čtvrteční večer.“

„Takhle jsem si to vážně nepředstavovala,“ prohlásila, sklonila se ke své brašně pod stolem a vytáhla dva ozdobně zabalené růžové dárky. Byla na nich spousta nakroucené stužky. Fakt hromada. „Mám novinky a chci se s vámi o ně co nejdřív podělit.“

Sára se zadívala nejdřív na dárky a pak na Lauren, zprudka se nadechla a kopla do sebe zbytek druhého ginu. „To snad ne,“ zašeptala.

„Co?“ Těkala jsem pohledem od jedné kamarádky ke druhé a mrskala hlavou tak rychle, že bych je nejspíš mohla žalovat za ublížení na těle, protože jsem si málem ukroutila krk. „Co se děje?“

„Michael mě včera večer požádal o ruku,“ oznámila Lauren, chvíli si pohrávala s prsty a pak nám ukázala prstýnek s tak velkým diamantem, že mohl pocházet leda z krámu s bižuterií. Ten šutr nemohl být ani náhodou opravdický diamant. „Jsme zasnoubení.“

Ještě nikdy jsem ji neviděla tak šťastnou, a Lauren je vždycky šťastná. Lauren se radovala, já taky, číšník jakbysmet a Sára... hm. A já. Sára se netvářila šťastně. Kdyby vás to zajímalo, tichý úžas dělí od rozpačitého mlčení přesně sedm vteřin. Než jsem se vzpamatovala, ocitly jsme se rovnou uprostřed jedné z nejnejpříjemnějších situací, jaké jsem kdy měla to potěšení zažít. Lauren začínal tuhnout úsměv a její rozjařený výraz nahradil napjatý zmatek. Sára se tvářila, asi jako by jí dělali mamogram přímo tam u stolu.

„Jsi těhotná?“ zeptala jsem se.

Ta otázka evidentně nebyla to pravé ořechové.

„Ne, Maddie, probůh!“ Lauren obrátila oči v sloup a vyšpulila pusu. „Opravdu doufám, že si mě chce vzít z lásky. Stává se to. Pamatujete se na Sárinu svatbu? Dlouhé bílé šaty, kostel, hostina, družičky?“

„To snad ne,“ řekla Sára znovu, tentokrát šeptem. Měla úplně popelavý obličej a odmítala se podívat kterékoli z nás do očí i po rychlém kopanci, který jsem jí uštědřila pod stolem.

„Proto jsem chtěla, ať se dnes večer sejdem,“ pokračovala Lauren s ledivým klidem. Ta holka se možná narodila v Americe, ale v případě nutnosti nehnula brvou jako pravá Britka. Absolutní profík v předstírání, že se nic neděje. „Chci vás požádat, abyste mi šly za družičky.“

„Samozřejmě!“ vykřikla jsem. Družičky! Laureniny družičky! Lauren se vdává! Ech! Totiž, hurá! „To je bezva. Pojď sem, Lauren!“

Obejmout ji mi připadlo jako společensky správné gesto, ale než bys řekl švec, extatické štěstí vyprchalo a docvaklo mi, že jsem teď z nás tři jediná stará panna. Ale stejně jsem ji radši objala, než abych jí probodla srdce nožem na máslo. Jsem dobře vychovaná.

„Sáro, není to senzační?“ zeptala jsem se a vykulila oči na naši společnou kamarádku. Lauren zatím ukazovala prstýnek číšníkovi, který zdvořile předstíral zájem.

Jenže Sára neodpovídala. Měly bychom pištět radostí, až hosté u sousedních stolů nabídnou rozpačité gratulace, ale místo aby vyskočila na nohy a připojila se k objetí, Sára civěla na svá kolena a po tvářích se jí koulely slzy.

„Sáro?“

Zvedla ruku a snažila se zadržet pláč, aby mohla mluvit. Stará dobrá Sára, zvyklá dusit city v sobě, je konečně dala najevo. Radost ji přemohla tak, že se nedokázala zvednout ze židle. Opravdu impozantní – Sára přece nikdy nebrečí. Při pohřbu své babičky mě dloubla do žeber a napomenula mě, ať se vzchopím. A teď ji konečně dostaly nečekané zásnuby naší drahé kamarádky s poněkud nudným chlápkem, který si myslí, že úklidové pomůcky jsou vhodným projevem lásky.

„Myslím, že budu zvracet,“ zaskřehotala.

Ne tak úplně odpověď, jakou jsme očekávaly.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. „Jsi v pořádku?“

Vzhledla, po tvářích jí stékala rozmazaná řasenka a rty měla pevně semknuté. Zavrtěla hlavou a promnula si ruce jako lady Macbethová v hadřících z Topshopu.

„Tohle jsou deníky pro družičky,“ řekla Lauren s odhodlaným optimismem, znovu se posadila a přistrčila k nám přes stůl dva růžové balíčky. „Abyste mohly zapisovat všechny šťastné vzpomínky, jako třeba chvíli, kdy jsem vás požádala, ať mi jdete za družičky, a ukázala vám zásnubní prstýnek, a Sára na to, že se jí chce zvracet.“

A vtom jsem si všimla, že Sárinu levou ruku nezdobí žádné diamanty. Ani zásnubní, ani snubní prstýnek.

Do prkna! Kurva!

„No tak, vy dvě, budu se vdávat!“ vykřikla Lauren, než jsem stačila zareagovat. Zamávala ve vzduchu čerstvě vyšperkovanou rukou, příliš zaneprázdněná pohledem na svůj prstýnek, aby si všimla, že někomu prstýnky chybí. „Co se děje? Tak se přece radujte!“

„Promiň, nechci být nezdvěřilá.“ Sára zvedla šampusku v sólo přípitku

a vyzunkla víno do poslední kapky. „Steve mi o víkendu sdělil, že se chce rozvést, ale jo, na zdraví. A na tebe!“

Takže, milý deníčku, dnes večer jsem dostala tento pěkný zápisník, což je sice hezké, ale má to ten háček, že jsem musela přetrpět jeden z nejtrapnějších večerů celého svého života. Suma sumárum to nejspíš nestálo za to.

Vše o vás

Být družičkou neznamena jen den, kdy na sobě máte hezké šaty a necháte se fotit!

V tomto období nejenže poznáváte nevěstu lépe než dosud, ale hodně se toho dozvídáte také o sobě. Doplňte údaje k níže uvedeným otázkám a možná vás překvapí zjištění, že jste už teď skvělá a silná, nádherná mladá žena.

Pamatujte, má to svůj důvod, proč si nevěsta vybrala právě vás!

Moje vlasy jsou: světle hnědé

Moje oči jsou: zelené

Můj oblíbený tělesný atribut: prsa

Nemám ráda svoje: ~~stehna zadek zůstatek na bankovním účtu~~ ale jsou moje!

Moje tři nejlepší vlastnosti jsou: loajálnost, smysl pro humor, vytrvalost (o čemž svědčí tento deník)

Jsem báječná kamarádka, protože: umím dobře naslouchat, všechno si pamatuju a mám vždycky gin

~~*Tři věci, které budu ode dneška trénovat pro šťastnější a zdravější život:*~~

- Vymažu z mobilu všechny nákupní aplikace, než se zruinuju
- ~~– Přestanu okukovat facebookovou stránku svého bývalého přítele~~
- Budu se dívat na facebookovou stránku bývalého přítele jenom jednou týdně
- Přečtu všechnu kvalitní literaturu, co mi dala Sára, místo abych hledala na Wikipedii, co se píše o knihách, které získaly různé ceny, a pak všem vykládala, že jsem je četla
- Najdu si fantastického přítele a postnu na Facebook tolik našich společných fotek, že mě ti, co až tak dobře neznám, vyškrtnou z přátel/přestanou sledovat
- ~~– Budu trávit čas meditováním a sebepoznáváním, abych mohla být opravdu šťastná~~
- Vyhodím suchý šampon a namouduši si budu častěji mýt vlasy

2

Pátek 15. května

Dnes se cítím: Mám chuť sníst Úplně Všechno.

Dnes jsem vděčná za: Že jsem moc líná jít ven a úplně všechno koupit.

Jelikož jsem věděla, že musím celou sobotu makat na svatbě McCallanových, měla jsem původně v plánu prosedět páteční večer na zadku, koukat na něco příšerného v telce a přitom se prokousávat milionem e-mailů, co mi Lauren poslala ohledně své svatby a narychlo dojednané oslavy zasnub, která se měla konat v neděli odpoledne. Já vím, už za dva dny. LE-GRÁCKA.

Dosud mi poslala odkazy na patnáct různých svatebních šatů a šest lokací a zeptala se, jestli by mohla na hostině zazpívat Beyoncé – a to jsme oficiálně ještě ani nezačaly pořádně plánovat.

Proč mám pocit, že tohle nebude jednoduché?

Zrovna když jsem datlovala co nejzdvořilejší verzi sdělení v duchu „Ne, ty trdlo, nemůžeš mít na hostině jednu z nejúspěšnějších muzikantek světa“, začaly přicházet textovky od Sárý. Po deseti letech trávila první páteční večer jako nezadaná ženská a moc jí to nešlo, přestože mi v průběhu dne poslala sedmnáct textovek s ujištěním „Zvládám to“.

O hodinu později se ocitla u mých dveří, v ruce tašku z prodejny pitiva Oddbins.

„Promiň, je tady čurbes,“ omlouvala jsem se a přemístila ze stolku na zem štos časopisů, načež tam místo nich opatrně položila kabelku.

„Máš tu vždycky binec,“ podotkla unaveně a přemoženě, podala mi

flašku ginu a rozhlédla se po nepořádku v mém bytě. Když jsem si ho našla, připadalo mi jako skvělý nápad, že je tam velký otevřený prostor, ale vlastně jsem jen získala dvakrát tolik využitelného místa, které jsem zaplnila svinčíkem. Aspoň že měla Sára dost filipa, aby přinesla i tonik. V mé spíži se obvykle nenajde nic nápomocného, tedy pokud nepovažujete za užitečné neotevřený balíček knackebrotu a ne docela prázdnou krabici lupínků Frosties. „Jsem na to zvyklá – tvůj binec mě uklidňuje. Drinky. Teď hned.“

Jste-li v bytě sami, je snadné dopustit, aby se z něj stalo smetiště plné krabic od jídla přineseného zvenku, ale tváří v tvář někomu jinému budete horko těžko obhajovat, že jste tak mizerná hospodyňka. Když se odstěhoval Seb, ztratila jsem motivaci udržovat v bytě pořádek. Je úžasné, jak rychle překonáte alergii na prach, pokud se snažíte.

„Chtěla jsem dnes večer uklízet,“ lhala jsem, „ale myslím, že nezbytné utvrzování pout s mou nejlepší kamarádkou na celém světě je důležitější. Oprav mě, jestli se pletu.“

„Vlastně možná jo.“ Sára připlácla obě ruce na kuchyňskou linku a zasmušile se usmála. „Tenhle byt je porušením lidských práv.“

„Sklapni a dej si gin,“ řekla jsem a šátrala vzadu ve skřínce po čistých skleničkách. „Shona dnes byla příšerná mrcha.“

Nejsem na sebe pyšná, ale chtěla jsem odložit řeči o rozvodu, než v sobě budu mít aspoň jeden drink. Netuším, jak se mluví o rozvodu. Kdyby mě Sára varovala předem, mohla jsem nakoupit spoustu zmrzliny a vyhrabat DVD s Pretty Woman, protože tak jsme to udělaly, když ji Dave Stevenson ve třetíku na střední pozval o Halloweenu na disko a pak nepřišel. Teď jsem si nevěděla rady.

„Vím, že tě s tím pořád prudíme, ale opravdu bys s tou prací měla sek-nout,“ řekla Sára, přesunula haldu zmuchlaných mikin z pohovky na křeslo a posadila se. „Nemůžu uvěřit, že kvůli ní šla na mamogram. Jsou to tvoje kozy a tvé šéfce do nich nic není, leda bys s ní spala kvůli povýšení.“

„Jak víš, že ne?“

„Protože když tě na univerzitním plese Lauren políbila, aby udělala dojem na Stephana Jonese, šla ses hned vyzvracet.“

„Na tom se podílely stejnou měrou panáky Aftershocku a moje averze ke rtěnkovému lesbismu,“ odpověděla jsem. „Možná jsem lesbička.“

„Ani ses nedodívala na ten seriál o vězenkyních, *Orange Is the New Black*.“

„Jasně, ale jen protože mě k smrti děsí představa, že půjdu do vězení a skončím jako něčí děvka,“ namítla jsem. „Ne kvůli tomu, že bych měla strach z láskyplného vztahu se ženou, založeného na konsensu a vzájemné úctě.“

„Nejsi lesba, Maddie,“ řekla. „Jsi prostě měkkota.“

„Jo, já vím.“ Rozřízla jsem smutně vypadající citron do ginu. „To je jedna z výhod, když máš gay sestru. Neříkáš si: ‚Kéž bych byla lesba, je to mnohem snazší‘; opravdu není.“

Sára přikývla a natáhla ruku pro sklenici na červené víno, plnou až po okraj ginu s tonikem. „Pamatuješ na tu holku, co s ní chodila v prvním ročníku na Durhamu? Děsná koza.“

„Nejsou to jen chlapi,“ souhlasila jsem. „Ženské můžou být zrovna tak příšerné.“

„Já mám teď na mužské dost spadeno.“ Třímala skleničku, ale nepila.

A je to tady. Ten rozhovor. Všechno spolu probereme a já jí starostlivě poskytnu oporu, takže odsud odejde s vědomím, že je přímo úžasná, a i když tak moc trpí, pořád je skrznaskrz milovanou bytostí. Budu říkat přesně ty správné věci.

„Jo-jo.“

Jsem otřesná.

Sára našťestí můj přátelský výpadek nezaznamenala a místo toho se rozpovídala. Hodila jsem jí do drinku citron, sedla si a pevně držela skleničku. Musím jenom poslouchat.

„Už nějakou dobu nám to dost skřípalo,“ vyprávěla Sára. „Nejspíš jsem si zvykla. On byl pořád pryč a já v jednom kuse pracovala... Člověku nepříjde, jak rychle se můžou věci zvrtnout. Musí to být tak tři měsíce, co jsme spolu nespali. Ani jsem si to neuvědomila.“

Mlčky jsem přikývla. Tři měsíce. Je to dlouhá doba? Zapomněla jsem.

„Pak jednou přijde domů a zničehonic prohlásí, že nám to neklape a chce se rozvést. Jen tak, chce se rozvést.“

„Co se vlastně stalo?“ Snažila jsem se našlapovat tak opatrně, jak to svedu. „Co přesně říkal?“

Ohledně kluků jsem jí kladla stejné dvě otázky od našich jedenácti. Připadalo mi neskutečně deprimující, že je nám jednatřicet a pořád vedeme stejné řeči.

Sára nabrala zhluboka dech a dlouze mrzutě vydechla.

„Je tak směšné o tom mluvit,“ hlesla a její velké modré oči se zalily slzami. A jak už jsme si ujasnili, Sára není ubřečená. „Byla sobota, strávil celý den na fotbalu s Michaelem a ostatními. Trochu mě to štválo, protože, jak říkám, se teď moc nevidíme, byl dlouho pryč a neřekl mi, kdy se vrátí.“

„Měla jsi právo být naštvaná,“ podotkla jsem.

„No právě,“ přikývla a otřela zbloudilou slzu, než jí rozmaže řasenku. „Když přišel domů, vařila jsem večeři, on si vytáhl z ledničky pivo a já jsem mu řekla, že večeře je skoro hotová a jestli by otevřel víno. Odpověděl, že víno nechce, já jsem namítla, že bych si dala víno, načež prohlásil, že chce jít ven. Upozornila jsem ho, že jsem uvařila večeři, on třískl fľaškou o linku, až se všude rozlilo pivo, a prohlásil: ‚Nefunguje to.‘ A už to jelo.“

Sára dosud civěla na gin, místo aby pila, kdežto já měla svůj drink z poloviny vypitý.

„Je to divné, víš?“ Poklepala okousaným nehtem o kraj sklenice. „Jeden by myslel, že tyhle věci budou probíhat děsně dramaticky, ale kdepak. Děláš něco bolestně normálního, mluvíš o úplně běžných věcech a najednou to přijde. Prostě jen tak utrousí, že nám to neklape. Chce se rozvést. Šmytec.“

„Řekl opravdu, že se chce rozvést?“ zeptala jsem se ve snaze najít stříbrné lemování na tomhle impozantním mraku plném sraček. „Možná to myslí tak, že by chtěl pauzu. Nebo si přeje věci napravit, ne? Třeba se jen snaží upoutat tvou pozornost.“

„A to se mu podařilo,“ odpověděla tak tiše, až jsem měla pocit, že její slova odlétnou dřív, než je uslyším. „Už se odstěhoval. V sobotu spal na pohovce a v neděli odjel ke své máti. Nevrátí se, Maddie. Dnes mi poslal e-mail, že si našel advokáta a já mám udělat totéž.“

„Do háje.“ Stiskla jsem jí kotník, to ze své kamarádky, na co jsem dosáhla nejspíš. Sára se kousala do spodního rtu ve snaze zadržet slzy. Hryže do něj celé roky, až se divím, že si ho ještě dočista neukousla. „Proč jsi mi nezavolala dřív? Mohla jsem třeba...“

„Co bys tak asi mohla udělat?“

Za celý svůj život jsem si nepřipadala tak zbytečná. Chtěla jsem jí pomoci, ale nevěděla jsem jak, a když se celá vaše existence točí kolem toho, že někomu pomáháte, je tohle pořádná depka.

„Začala jsem asi tak milionkrát psát textovku, ale pořád ne a ne vymyslet, jak to říct,“ vysvětlovala Sára. „A navíc jsem měla workshop jógy.“

Zarazila jsem se uprostřed doušku. „Šla jsi na workshop jógy? Den poté, co ti manžel řekl, že se chce rozvést?“

„Měla jsem ho zaplacený.“ Jako by mě vybízela, ať se opovážím hádat se s ní. „A co jsem měla dělat – sedět celý víkend doma a brečet?“

„Nevím, jestli mám být dočista paf, nebo tě nechat rozčtvrtit,“ odvětila jsem. „Takže co? Doopravdy se to děje?“

Sára zvedla sklenku k ústům a vyzunkla ji třemi velkými loky.

„Když se o tom snažím přemýšlet,“ řekla, „jako by se mi zasekl mozek. Vůbec si s tím nevím rady. A pak třeba sedím na záchodě a napadne mě, jestli si mám sundat snubní prstýnek. Sundal už on ten svůj? Dokonce jsem vygooglovala, jak dlouho bude trvat, než se vyhrabu z nejhoršího.“

Zvedla ruku, natáhla holé prsty a z očí se jí vyhrnuly další slzy. Cítila jsem, jak se mi krabatí obličej.

„Podle všeho to potrvá déle než týden,“ zajíkla se a zaťala ruku do pěstičky. „Nemůžu uvěřit, že tohle dělá a těší ho to. Jak se může někdo, kdo celé desetiletí tvrdil, že tě miluje, najednou rozhodnout, že už tě nemá rád? Trčím každý večer doma a na noc chodím do pokoje pro hosty, protože nedokážu spát v naší posteli, a on je *šťastný*.“

„Myslíš, že ti zahýbá?“ zeptala jsem se.

Chvilí si pohrávala s horním knoflíčkem a pak zavrtěla hlavou.

„Ne,“ prohlásila s jistotou. „Říkal, že ne.“

„Jasně,“ odpověděla jsem.

„Proč?“ Najednou nevypadala až tak jistě. „To snad ne. Nebo ano? Myslíš, že někoho má? Doslechla ses něco?“

„Ovšemže ne,“ odpověděla jsem okamžitě a stiskla jí chodidlo, abych ji uklidnila.

Další neškodná lež ve jménu přátelství.

Ovšemže si myslím, že ji podvádí. Proč by se jinak zničehonic a bez roz-

mýšlení rozhodl skoncovat s manželstvím a opustit svou ženu? Byli spolu od univerzity, desítku let prakticky nerozluční, a teď si najednou usmyslí, že jim to neklape? Vzpomněla jsem si, že když mi dal kopačky Seb, báječná Shona mi připomněla, že muži většinou neodcházejí, pokud už nemají v záloze jinou. Vysmála jsem se jí, ale samozřejmě vyšlo najevo, že v mém případě měla pravdu. Což je zkušenost, o kterou bych se teď se Sárrou asi neměla dělit.

„Nechci se rozvést,“ řekla Sára a její modré usazené oči se setkaly s mými zelenými a rudě orámovanými. „Nechci, abych musela lidem vykládat, že jsem rozvedená, a posedávat, zatímco budou přemítat, co je se mnou v nepořádku, nebo stejně jako ty před chvílí usoudí, že si našel jinou. Co teď se mnou bude?“

Netečně jsem zírala na televizi, kterou jsem nevypnula, když jsem slyšela zvonek, jen jsem utlumila zvuk. V pozadí se tiše odvíjel kreslený seriál, šťastná dysfunkční rodinka, manžel, žena a tři děti.

„Netuším.“ Snažila jsem se nelhat víc, než musím. „Ale vím, že to překonáme. Nevím, co ještě říct, aby to neznělo jako spousta otravných klíšé.“

„Je mi teprve jednatřicet.“ Sára sevřela nožku sklenky, až jí zbělely klouby prstů. „Přece nejsem první na světě, kdo se rozvádí, ne? Radši teď než za dalších deset let se dvěma dětmi, no ne?“

„Samozřejmě.“ Napadlo mě, kolikrát si to už tento týden řekla. „Máš naprosto pravdu.“

„Chci jenom, abych se už necítila takhle,“ řekla unaveně, odložila sklenku a přitiskla si bříska dlaní k očím. „Je to jako nejhorší kocovina, jakou jsem kdy měla. Je mi nanic, jsem jak vygumovaná, a když na to chvíli zapomenu, zase se to hned vrátí, jako kdybych dostala facku. A jediný člověk, který by to mohl spravit, je zrovna ten, kdo tohle všechno způsobil. Strašně ho nenávidím, a přitom chci, jen aby přišel domů a řekl mi, že si to rozmyslel.“

Tuto část jsem poznávala. „Opravdu? Vzala bys ho zpátky?“

„Vlastně ani nevím,“ zasmála se trpce. „Netuším, jak bych se zachovala. Mohla bych mu ještě důvěřovat? Pořád bych čekala, že to udělá znovu, ne?“

Z nedostatku lepší odpovědi jsem pokrčila rameny.

„Tak co teď, kruci?“ zeptala se Sára a položila hlavu na opěradlo mé

prosezené pohovky. „Mám tu jen tak sedět, dokud nepřestanu mít pocit, že mi někdo háčkem na ryby vyrval vnitřnosti?“

„Pomohlo by, když ti vyrobím kapustovou smoothie?“ nabídla jsem.

„Možná.“ Zatahala mě za vlasy. „Ale myslím, že si radši dám další gin.“

„Bezva, žádnou kapustu totiž nemám.“ Popadla jsem ze stolku láhev a dolila jí. „Dojdu do lednice pro tonik.“

„Nenamáhej se.“ Dala si pořádného loka a zvedla sklenku. „Na nové začátky, Maddie. Na zdraví.“

„Na zdraví,“ zopakovala jsem po ní a zapřemítala, jestli opravdu existuje něco jako nový začátek, nebo prostě jen zabřednete do nových problémů.

Nemůžu uvěřit, že se Sára rozvádí. Jak zvláštní: znám ji dvě třetiny svého života a poprvé za celou tu dobu nevím, co jí říct.

Rozvod. Rozvádí se. Vlastně neznám žádné lidi, kteří se vzali a už spolu nejsou, tedy kromě Laureniných rodičů, a ty *doopravdicky* neznám. Je to tak divné. Když jste nezadaná, na nic takového nemyslíte, přestože o tom v téhle době a tomhle věku moc dobře víte. Cílem je dostat na prst prstýnek: bílé šaty a seznam svatebních darů z obchodního domu John Lewis, a starost o ostatní nechat na později. Vdávat se znamená, že jste zvítězila, a sice se mi přičí takto uvažovat, namouduši, ale buďme upřímní, tak to zkrátka je. V naší superpokrokové rovnoprávné moderní společnosti tohle nikdo nahlas neříká, ale všichni si to myslí, jakkoli je to na hlavu.

Dokud se holka nevdá, všichni se na ni dívají přes prsty, i kdyby ve všem ostatním vynikala. Ale co ty, které se rozvádějí?

Rozvod je něco, co se děje generaci mých rodičů, ne mým přátelům. Jako když se v deváté třídě najednou všem stalo, že se máma rozešla s tátou, a nikdo o tom nemluvil, dokud jednou Jane nemohla přijít na vaši narozeninovou oslavu s bruslením, protože „se v sobotu musí vídat s tátou“.

Sakra, kdo bude mít jejich kočku? Kočku mají rádi oba. Copak nikdo nemyslí na děti?

3

Sobota 16. května

Dnes se cítím: Rozbolavěle.

Dnes jsem vděčná za: Že jsem si ráno oholila nohy, i když se mi do toho fakt nechtělo.

Jsem hrozně zmatená z toho, co se dnes stalo. Víím jen, že se v mé posteli nakonec ocitl cizí muž a nemůžu ho požádat, ať odejde, protože je to nezdořilý, ale opravdu bych chtěla, aby odešel, protože mám hlad a chci si dát pár sušenek, a jestli to neudělám, bojím se, že mu v noci sním kus ruky.

Začalo to jako normální den. Tedy normální kromě toho čtvrtěčního debaklu svatba/rozvod a páteční depky při rozvodovém ginfestu, pocho-pitelně. Vstala jsem, poslala textovky kamarádkám, které neodpověděly, a šla do práce. Rozdíl spočíval jen v tom, že textovka Lauren se týkala její svatby, ne toho, co včera dávali v telce, a Sára jsem se jednoduše zeptala: „Jsi v pořádku?“ Večer odešla v deset, ubrečená a podroušená „zkázou matek“. Nabídla jsem jí, ať zůstane přes noc, ale ohrnula nos nad mou šmejďáckou pohovkou a horami prádla na posteli pro hosty. Což je fěr, uznávám.

Ach jo, práce. Svatba McCallanových.

Jednou ze zábavných věcí při práci pro organizátory eventů je, že nikdy nevíte, co přesně vás zítra čeká, kromě toho, že budete od nevidím do nevidím makat až do totálního vyčerpání, pochopitelně sedm dní v týdnu. Díky deseti rokům v branži je ze mě obstojná květinářka, zručná švadlena a vynikající barmanka. Po příchodu na místo dění mě nicméně nepotěšilo, že se dvě ze servírek vybodly na to, aby vylezly z postele a naklusaly do

práce, což znamenalo, že musím do zástěry a servírovat místnosti plné podroušených lidí absurdně drahý kuřecí oběd.

Je ohromující, jak příšerně někdy lidi jednají s obsluhujícím personálem. Copak je tak těžké poprosit a poděkovat? Řekla bych, že by se jejich mámy zděsily, jenže matky tam mnohdy byly a upřímně, ve spoustě případů se zrovna ony chovaly nejhůř. Promyšlením každické chvilky toho velkého dne McCallanových jsem strávila asi tak rok a pro mé morální zásady nebyl ani zdaleka problém, že v den svatby běhám jako čamrda, roznáším jídlo a odnáším špinavé nádoby, a všichni přítomní hosté do jednoho se mi odmítají dívat do očí.

A pak jsem ho uviděla.

Byla na něj radost pohledět, jinak se to říct nedá. Hnědé oči, spíš světle hnědé – vlastně zlatavé – a černé vlasy oholené nakrátko, takže vypadal jako Action Man, ale z nějakého důvodu to fungovalo. Měl senzační plné rty, a když se na mě usmál, chtělo se mi spálit všechny spodní kalhotky, co vlastním, protože je už nikdy nebudu potřebovat. Vypadal solidně, ale na rtech mu pohrával úsměv, jako by měl pořád v zásobě nějaký vtip, a i kdyby zrovna sršel šarmem před vašimi rodiči, nechá ruku na vašem pozadí a v závěru večera, až budete mít přebráno, vás v taxíku trochu pomuchlá.

„Ahoj vespolek.“

Action Man byl ve skutečnosti ženichův svědek. Když na něj přišla řada s přípitkem, ani nemusel cinkat o skleničku. Jen co vstal, všichni se na židlích otočili a narovnali záda. Aniž bych se sama sebe ptala proč, utáhla jsem si ohon a kousla se do rtů, abych do nich vehnala červeň. Uklidni se, mé bušící srdce.

„Jak už většina z vás ví, jsem Will, ženichův svědek,“ řekl. „Přinejmenším díky tomu, že jsem měl na dnešek volno a mám vlastní oblek.“

Opřela jsem se o zeď, jednou rukou si podepřela loket a přitiskla pěst k ústům. Nevynikal výškou, byl ale dost vysoký a sako mu na ramenou dokonale padlo buď v důsledku skvělé krejčovské práce, nebo díky senzačním ramenům, těžko říct, ale ten jeho klidný postoj a způsob, jakým se v místnosti rozhlížel, naprosto v pohodě v situaci, která ostatním připadá nesnesitelná, mě totálně rozjacoval.

Věci se mají takhle. Svatby jsem měla vždycky ráda. Jako malá holka jsem běhala po domě zabalená v prostěradle a vykřikovala „Ano!“ na souseda odvedle, a když mi bylo sedm a moje teta se vdávala, sundala jsem družičkovské šaty až po dvou týdnech. A to jen proto, že jsem dostala spalničky a poblinkala je. Od té doby jsem šla za družičku pětkrát a na požádání si to klidně pětkrát zopakuju. Copak to není legrace? Nakupování šatů, dámská jízda, čelenky s penisy, to všechno miluju. A pak je tu skutečná svatba: dostanete nové šaty, zadarmo se nadlábnete, můžete popíjet od svítání až do dalšího dne a ani vaši rodiče proti tomu nemůžou nic mít. Svatby jsou super.

Ale poté, co jsem ve čtvrtek vyslechla zprávy od Sáry a Lauren, jsem poprvé v životě pocítila, že mě zmáhá sňatková únava. Všechno, co mě donedávna přimělo tleskat radostí, mě najednou nutilo obracet oči v sloup. Tváříte se na fotkách, jako byste se snažili utéct před dinosaurem? Jak originální. Je první společný tanec nazkoušený podle písničky z *Hříšného tance*? *Probůh, lidi!* Příšerné. Nepomáhala ani představa kradení makronek z dezertního stolku. Makronky mě už neberou. A když žena prohlásí, že ji nezajímají makronky, víte, že je něco v nepořádku. Na začátku proslovů jsem měla co dělat, abych se nevrhla na nevěstu a ženicha a nezařvala: „Tohle je švindl! Opravdová láska je pouhá iluze! Umřeme každý sám!“

A pro asistentku ženské, co plánuje svatby, tohle není ideální.

Takže nepopíratelná přitažlivost ženichova svědka byla velice vítaným rozptýlením neuvěřitelně příšerného dne.

„Em a Iana znám léta letoucí,“ pokračoval Will. Mluvil k lidem v místnosti, díval se jim do očí, nepomáhal si poznámkami. Velice impozantní. „A mezi námi, nemohl bych být šťastnější, když mi Ian řekl, že se bude ženit. Pověděl mi, že ji chce požádat o ruku, a já se rozbrečel. Pak mi poslal textovku, že Em souhlasí, a brečel jsem znovu.“

Všechny matky začaly unisono popotahovat a vrkat a všechny svobodné ženy vytasily rtěnky a pudřenky a chystaly se vytáhnout do boje.

Will odváděl dobrou práci.

„Chápete, v dnešní době je těžké někoho potkat.“ Trošku pokrčil rameny a podíval se na šťastný pár. „Tihle dva se seznámili na svatbě, věřte

nebo ne – ve skutečnosti to byla svatba mé mladší sestry – a vím, že je to kliše, ale jen co spolu začali chodit, věděl jsem, že je čeká dlouhá cesta. Vlastně bych rád objasnil to, co jsem před chvílí říkal. Není těžké někoho potkat. Těžké je najít tu pravou nebo toho pravého.“ Odkášlal si, jako by se mu hlas lámal dojetím. Možná jsem trochu vypískla a možná ne.

„Ian začal chodit s Emmou a změnil se, a nemyslím to ve zlém. Kdykoli jsme se viděli, mluvil pořád jen o ní. Vzal ji na fotbal a nechal ji nosit šálu, kterou dostal v šesti letech od táty. Pak si změnil facebookový status a *taky* profilovou fotku, a to už jsem věděl, že ostatní je jen otázkou času.

Myslím, že když poznáte někoho, koho tak moc milujete, že jste ochotní sdělit Marku Zuckerbergovi a světu, že k vám tahle holka patří, musíte to dotáhnout do konce. Ian nikdy nepochyboval. Od chvíle, kdy potkal Em, pro něj žádná jiná neexistovala. Proto tu teď nebudu stát a žertovat o jeho obleku a účesu. Ačkoli bych evidentně mohl.“

Signál pro upřímný smích. Signál pro mě, abych zrudla od hlavy až po paty, zatímco se ženichův svědek Will chopil široké šampusky Libbey Embassy – ty jsem musela speciálně objednat, protože nevěsta chtěla široké šampusky, ne vysoké – a zvedl ji vysoko do vzduchu.

Zíral přímo na mě.

Ne na tu malou zrzavou družičku, co se snažila tisknout paže k sobě tak, aby se ve výstřihu jejích střízlivých šatů v šeríkovém odstínu rýsovalo trochu víc oblin, ani na sexy blondýnu, která si při celém proslovu ustavičně přehazovala nohu přes nohu, sem a tam.

Díval se na mě.

Celou určenou od běhání do kuchyně a zpátky, s vlasy stáhnutými dozadu v praktickém ohonu a řasenkou rozmazanou po celém obličejí v důsledku incidentu s otvíráním šampusu, po němž jsme se třemi dalšími lidmi zaváněli jak po divoké pitce ve velice nóbl palírně.

A neměla jsem rozepnuté knoflíčky na halence, nic takového – to jsem zkontrolovala.

„Takže mě prosím všichni následujte a pozvedněte sklenky. Na nevěstu a ženicha.“

Zatímco se všichni štrachali ze židlí a ženy se vrávoravě zvedaly na nohy v botách na příliš vysokých podpatcích, které brzy shodí a nazují si žabky,

mrkla jsem a přerušila spojení. Když jsem se znovu ohlédla, usmíval se na nevěstu a ženicha a ta chvíle pominula.

Udýchaná víc, než je zdrávo, jsem vklouzla zpátky do kuchyně dát si další drink.

„Promiň že otravuju, ale nemáš oheň?“

O několik hodin později, když na stole s občerstvením nezůstalo nic než pár zbloudilých cherry rajčátek a sem tam nějaký flek od tatarky, jsem se krčila u zadního východu, v ruce marlborku light, v očích slzy kvůli fotce Laurenina zasnubního prstýnku na Facebooku, a snažila se vymyslet, jak se znovu zeptat Sára, jestli je OK, a pořád jen neopakovat, jestli je v pořádku, protože evidentně není. Vzhledla jsem a uviděla muže v obleku (kupodivu), který také držel cigaretu. Několikrát jsem zamrkala, aby se mé oči přizpůsobily přechodu od zářivě bílého světla na displeji iPhone k přítmi mé skryše.

„Vlastně ne, nemám,“ řekla jsem a zašvidrala. Byl to jeden z ženichových pomocníků, uvaděč. Ten, co vítal hosty, odváděl je na jejich místa a měl kalhoty o dva centimetry kratší, než by měly být. Když tři čtvrtiny roku pracujete na dvou svatbách týdně, máte sklon všimát si podivností. „Sorry.“

„Nic se neděje.“ Zastrčil cigaretu zpátky do krabičky s deseti kousky ve vnitřní kapse saka. Byl strašně vysoký; tím se nejspíš vysvětlovaly ty kalhoty. „Beztak chci s kouřením přestat.“

„To asi bude nejlejší.“ Přeshlápala jsem z jedné prakticky obuté nohy na druhou, oklepla svou nezapálenou cigaretu a zasunula mobil zpátky za pásek sukně.

Přikývl, semkl rty a strčil ruce do kapes.

„Ztratila jsi zapalovač?“ zeptal se.

No bezva, trapná konverzace. Ty přímo miluju. Proč mi nemůže dát pokoj, abych se mohla chvíli ulít z práce a napsat textovku kamarádce?

„Nene,“ odpověděla jsem a připravila se. „Já vlastně nekouřím.“

Dlouhán ode dveří se na mě divně podíval.

„Nekouříš?“ zopakoval po mně.

„Ne.“

„Ale stojíš venku a držíš cigaretu?“

„Ano.“

Krátce se nadechl, jako kdyby chtěl něco říct, zavrtěl hlavou a zarazil se. Pak to udělal znovu a tentokrát se nerozpakoval mluvit. Jaká škoda.

„Vím jistě, že toho budu litovat, ale můžu se zeptat, proč stojíš venku a držíš cigaretu, přestože nemáš zapalovač a nekouříš?“

Byla to férová otázka, jen se mi na ni opravdu nechtělo odpovídat. Chtěla jsem si přečíst v mobilu pár klevet ze světa showbyznysu, napsat Sáře, zavolat Lauren a předstírat, že jsem neproflákala celou sobotu na velkém dni někoho jiného. A je fuk, jestli si obujete lodičky Jimmy Choo nebo něco od Clarkse – stojíte-li bezmála dvanáct hodin na nohách, trpíte.

„Moje šéfka kouří,“ řekla jsem a zatřepala před ním plnou krabičkou marlborek. „A každou chvíli si udělá kuřáckou přestávku, takže mi nemůže bránit, abych si je dělala i já. Takže chápeš, co se šéfky týče, mám velice zdravý zvyk zdolat za den dvě krabičky. Nebo nezdravý, jak se to vezme.“

Podíval se na mě. „To nemyslíš vážně.“

Oplatila jsem mu pohled.

„Probůh, jo.“

„Kouřit je podle ní lepší než jíst,“ odpověděla jsem. „Míň sacharidů.“

„Ale kouření zabíjí.“ Podíval se na svou krabičku a v hlavě se mu přehrála pravidelně opakovaná přednáška. „To snad ví, nebo ne?“

„Máme soukromé zdravotní pojištění,“ řekla jsem. „Takže v pohodě.“

„Aspoň že tak.“ Dlouhán sklídl své cigarety, nakrabatil obličej a zadíval se na mě. „Svatby nenávidím,“ prohlásil.

„Opravdu?“ Kdo říká, že nesnáší svatby, a přitom na jedné je? „Proč?“

„Je to samé postávání,“ posteskl si unaveně a odhrnul z čela vlnité hnědé vlasy. O něco dřív je měl sčesané dozadu a působily upraveně, ale v téhle fázi si jeho vlasy dělaly, co chtějí. Potřeboval by je pořádně postříkat lakem; musel být nezadaný. „A není kam se zašít. Jediné, co chci, je někam se zdechnout a sednout si.“

„Jednou jsem dělala svatbu, kde měli minikino,“ řekla jsem a souhlasně přikývla, „ale nevěsta se hrozně naštvála, protože tam všichni celý večer seděli, místo aby tančili na hudbu kapely, za kterou vysolila majlant. Nakonec nás donutila vypnout film a všechny seřvala.“

„Co to bylo za film?“ zeptal se.

„*Krotitelé duchů*. Ženich vybral všechny filmy z dob, kdy spolu chodili, ale odvedl až moc dobrou práci.“

„Obětoval bych pravačku, kdybych teď mohl sedět ve tmě a dívat se na *Krotitele duchů*,“ povzdechl si. Měl velice tmavé oči, byl hodně bledý a opravdu hrozná čára. Bezmála o půl metru vyšší než já. Na hranici toho, co je v téhle oblasti únosné. Ta správná výška, pokud něco potřebujete sundat z půdy, ale vyloženě zlý sen, pokud někdo takový sedí vedle vás v ekonomické třídě letadla.

„Měli taky zmrzlinu a pivo,“ dodala jsem a snažila se nedívat na jeho vyčuhující kotníky.

„Asi bych se odtud nehnul.“ Na chvíli se odmlčel a usmál se.

Všimla jsem si, že když se usmívá, vypadá hezky, ne tak nemotorný a hranatý, a mé rozpaky ještě narostly. Cítila jsem, jak zatahuju břicho, a odhrnula pár neposlušných pramínků vlasů za ucho.

„Možná mi snoubenka na naší svatbě taky jedno dovolí.“

K čertu s rozcuchanými vlasy, kašlu na přecpané břicho.

Nevšímal si mě a zatahal se za tuhý límeček. „A to zatracené kvádru. Kdybych si sundal šlajfku, budu vypadat jako jeden z vás.“

„Jeden z vás?“ podivila jsem se. Co tím chce sakra naznačit?

„A já!“ Rozhodil ruce a nechal je viset ve vzduchu, jako by mi ukazoval, že chytil táááhle velkou rybu. „Nic jsem tím nemyslel. Jenom, chápeš, že jsem oblečený jako číšník.“

Jen co to vyslovil, poznala jsem, že by to chtěl vzít zpátky. K jeho smůle jsem neměla náladu dopustit, aby komukoli cokoli prošlo.

„A co je na tom špatného, být číšník?“ zeptala jsem se.

Vypadal bledší než před dvěma minutami. „Nic. Jenže já jsem právník. Nemůže být nic jiného na světě, co? *Musí* být zrovna právník.

„A myslíš, že být právník je lepší než být číšník?“

„Jen jsem se snažil říct, jak je legrační, že jsme oba oblečení v černém a bílém, když jsem já na svatbě a ty jsi jenom servírka,“ řekl.

No nazdar. Zamotal se do těch svých řečí ještě víc a najednou vězel až po uši v něčem, z čeho se tak snadno nevyhrabe. Jenom servírka? *Jenom servírka?*

„Ne že bych si myslel, že být právník je něco lepšího než být servírka,“ blábolil s narůstající panikou. „Vlastně je super, že jsi servírka.“

Byla jsem tak naštvaná, že moc nechybělo, abych se chovala krapet nezdvěřile.

„Vážně?“

Ještě nikomu se nepodařilo, aby ty dvě slabiky zněly natolik výhrůžně.

Tonul v rozpacích a já se zlobila. Což je dokonalá britská kombinace. Nejspíš jsme oba věděli, že je na čase, aby to zabalil a šel pryč, ale tušila jsem, že to neudělá: právníci se nevzdávají.

„Rozhodně. Připomínám tučňáka.“ Přitiskl paže k bokům a zakopal nohama. Vypadal tak směšně, že jsem se málem obměkčila. „Myslím, že ty jsi spíš panda.“

A vtom jsem se přestala málem usmívat.

„Jak to, že ty jsi tučňák a já jsem panda?“ zeptala jsem se a znovu se nadechla. Řekl mi právě, že jsem tlustá? „Protože jsem žena?“

„Pandy jsou fajn!“ odpověděl podrážděně. „Lepší než tučníci!“

„Maddie?“ Shonin hlas prořízl tmu.

„Probůh.“ Vytáhla jsem znovu cigaretu, odlomila filtr a típla ji o zeď dřív, než mě Shona dopadne. „Vždyť je to fuk.“

„Pandy *jsou* lepší než tučníci,“ zopakoval rozmrzele. „Mnohem lepší. Jak všichni vědí.“

Zavrtěla jsem hlavou, otočila se na podpatku a vykročila zpátky ke kuchyni tak rychle, jak mě moje škaradé praktické boty nesly.

Debil.

4

„*MADDIE!*“

„Tady jsem!“ Přidala jsem do kroku, doběhla do kuchyně a uviděla, jak tam na mě šéfka čeká. „Něco není v pořádku? Co se děje?“

„Nic,“ řekla. Seděla na stoličce, lokty opřené o velký ostrůvek z nereza-vějící oceli uprostřed kuchyně. „Všechno je v pohodě. Chceš drink?“

Tohle se někdy stává. Moje šéfová Shona někdy zapomene, že je bestie, která by se spíš hodila na strážkyni brány do pekel, a chce se tvářit, jako že jsme kamarádky. Z toho se dá poznat, že je fakt zlá mentálka. Opravdové psychotičky mají výkyvy nálad.

„Tak jo,“ řekla jsem. Nevěděla jsem, jestli je to past nebo ne, ale když mi někdo nabídne pití zadara, nedělám drahoty.

Přelila dvě sklenky šampaňského do sklenic na vodu a jednu ke mně přistrčila s něčím, co se podobalo úsměvu. Vzala jsem si ji, a zatímco si šéfka mocně přihýbala, jukla jsem na mobil v kapse. Shona možná při práci toleruje pití a kouření, ale mít u sebe při obsluhování mobil? Místo šampaňského by mi nalila benzín do zapalovače, škrtla by sirkou a donutila by mě pít. Přišla mi textovka od Sáry, ale musela dvě minutky počkat, než se mi podaří pláchnout.

Podívala jsem se na šéfku a viděla, že její Veuve Clicquot je ze tří čtvrtin pryč. Shona je vysoká a hubená a má bílé blond vlasy, které jsou někdy fantastické a jindy vypadají, jako by jim prospělo oholit a začít znovu od začátku. Dnešek spadal někam mezi ty dvě možnosti.

„Myslím, že nebudeme potřebovat, abys obsluhovala ještě i večer,“ řekla a dolila si sklenku, ale mně nedolila. „Chtěla jsem poslat domů pár děvčat, ale místo nich můžeš mít volno o něco dřív ty.“

„Díky,“ odpověděla jsem se značnou úlevou.

„Nemám na mysli, že odejdeš,“ upřesnila. „Myslím to tak, že už nemusíš dělat servírku. Potřebuju jen, abys tady byla a dohlédla na to, že všechno probíhá tak, jak má.“

Ech, Shono, ty liško mazaná. Bylo teprve deset a věděla jsem až moc dobře, že je sál zamluvený do dvou ráno.

„Jdeš někam, kde je to hezké?“ procedila jsem mezi zuby.

„Maddie, jsem vyčerpaná,“ prohlásila a promnula si rukama obličej. „Od té doby, co nás Victoria nechala ve štychu, makám za dva. Potřebuju vanu, dalších sedm drinků a hajdy na kutě. Zvládneš to – věřím ti.“

Potlačila jsem nutkání popadnout porcovací nůž ležící na prkýnku po mé levici a vrhnout se na ni. Nasadila jsem úsměv. Je to moje nadřícená, může odejít dřív. Přestože jsem dorazila dvě hodiny před ní, všechno připravila a při hostině tři hodiny obsluhovala, zatímco ona seděla v kuchyni na zadku a nasávala jako duha.

„Když mluvíme o Victorii...“

„Koza líná,“ přikývla Shona.

„Hrozně líná,“ přisvědčila jsem až moc energicky. „Nemůžu uvěřit, že jen tak skončila.“

„Normálka,“ odpověděla. „Beztak byla dřevo.“

Čistě pro zajímavost, Victoria není dřevo ani flink, je to velice milá dáma, jenže se shodnou okolností provdala za muže, který u nás pracoval a Shoně se líbil. Nejspíš bylo v zájmu jejich bezpečí lepší, aby odešli oba.

„Vlastně se chci zeptat, jestli je to místo ještě volné. Už jsme někoho vzali?“

Shona na druhé straně ostrůvku odtáhla sklenici od rtů a sevřela ji v dlaních. Pomalu, pomaloučku jsem natáhla ruku k porcovacímu noži a položila ho do dřezu za sebou.

„Victoria je kopyto,“ řekla Shona břitce, aniž by ode mě odtrhla oči. „Ve srovnání se mnou. Ve srovnání s většinou lidí z branže je geniální.“

„Tak jo.“

Opravdu bych si přála, abych to mohla nahrát a poslat Vic. Mohlo by jí to vynahradit časy, kdy Shona poslala všem v kanceláři e-mail se žádostí, abychom před ní nesvačili, protože se právě připojila ke Strážcům váhy

a měli bychom ji všichni podpořit na cestě k zeštíhlení. Tohle byla asi nejhezčí věc, co kdy o někom řekla.

„Ty to místo nedostaneš, Maddie. Takže o ně nežádej, jen by ses ztrapnila.“

Zůstala jsem jako opařená, z nějakého důvodu mi dělalo potíže nadechnout se. Cože?

„Jsi obstojná asistentka, Maddie, ale ještě se musíš hodně učit, tohle není jen tak. Jak víš, nejsem jen organizátorka eventů, jsem...“

Naznačila mi, ať dokončím větu.

„Zkušenostní architektka,“ řekla jsem a snažila se potlačit nevolnost.

„Zkušenostní architektka,“ potvrdila. „A buďme upřímné, ty opravdu nemáš vlohy pro management, nebo snad ano? Víím, že ti to můžu říct a neranit tím tvoje city, protože se už známe tak dlouho.“

Příliš dlouho, dá se říct.

„Kdybys pracovala pro někoho jiného, nejsem si jistá, jestli by měli tolik trpělivosti jako já.“ Zvedla sklenku a napila se. „Jsem na tebe tak zvyklá, že si skoro ani nevšimnu, když mě tu a tam necháš na holičkách.“

Jen jsem mlčky přikývla.

„Chci říct, že bys o ten flek musela požádat stejně jako ostatní, předložit CV a jít na pohovor k panu Coltonovi.“ Shoně už jen při tom pomýšlení zajiskřilo v očích. „A upřímně řečeno, ten má ze mě vyložené hrůzu a nejspíš by ti nepomohlo, že jsi tak dlouho moje asistentka.“

„Vážně?“

„Tedy i kdyby tě nakrásně pozvali na pohovor,“ dodala a při té představě sebou škubla. „Vím, že tě mají všichni rádi a tvoje práce nejspíš vypadá jako spousta legrace, ale takový postup by znamenal obrovskou odpovědnost. Musela bys doslova být mnou.“

Musela bych zhubnout dvacet kilo, zničit si vlasy a začít se řídit motivačními radami Darth Vadera.

„Neměj velké oči, Maddie. Když míříš na Měsíc, skončíš s čumákem v blátě.“

Několikrát jsem mrkla a jemně připomněla svým plicím, že potřebuju, aby zabraly, pokud mám dál žít. Nepřesvědčilo je to. Tohle byl opravdu dlouhý den.

„Já myslela, že kdo míří na Měsíc, skončí mezi hvězdami,“ namítla jsem. „Neříká se to spíš takhle?“

„Pokud se chceš ocitnout mezi hvězdami, musíš jí sama být.“ Shona na mě vrhla úsečný, shovívavý pohled. „Připadáš si jako hvězda, Maddie?“

Podívala jsem se na svou halenku, trochu příliš těsnou přes prsa, černou sukni v délce po kolena a boty schválené babičkou. Nepřipadala jsem si jako hvězda. Cítila jsem se jako dívka na konci deváté třídy, která vyrostla ze školní uniformy, ale máma jí nechce koupit novou dřív než v září.

„Víš co?“ Sklouzla ve svých lakýrkách na osmicentimetrových podpatcích a elegantních šedých šatech ze stoličky a jen tak mýrnyx týrnyx do sebe hodila zbytek drinku. „Asi bude lepší, když to dnes zabalíš *ty*. Nemá smysl nechávat tady asistentku, když už dávno vypnula mozek, že ne? Jen bych si celou noc dělala starosti a ustavičně všechno kontrolovala.“

Nebyla jsem si jistá, jak se mi podařilo sklidit tolik urážlivých a hanlivých poznámek, a přesto vyváznout s dřívějším odchodem, tak jsem raději držela pusu zavřenou a oči sklopené. Shona obešla kuchyňský ostrůvek a popleskala mě po rameni.

„Jeď domů a přemýšlej o tom svém nápadu,“ řekla, když jsem ucukla. „Polož si otázku, jestli do toho chceš opravdu jít. Nemůžu ti zaručit, že pokud se rozhodneš hrát si na mě a nevyjde ti to, tvoje místo na tebe počká.“

„To přece...“ začala jsem vysvětlovat, ale Shona mě zarazila patetickým pokrčením ramen.

„Není to nic pro tebe, Maddie,“ usmála se účastně. „Jsi asistentka. V tom jsi dobrá. Většinou. Zbytečně nečeř vodu.“

Jelikož jsem osaměla v kuchyni s lahví šampaňského v ruce a neměla nic na práci, oddusala jsem zpátky do zahrady. Uvnitř byla zábava v plném proudu, velká okna rozzářená blikajícími světly a za nimi siluety lidí mnohem šťastnějších než já. Nebo aspoň mnohem opilejších. Chvilí jsem s vyšpulenou pusou uvažovala o šampaňském a usoudila, že je hulvátské mrhat jím jen proto, že ho nechci. A vůbec, když je vám jednatřicet a nehnete se z místa, docela se hodí se o samotě ztráskat.

Civěla jsem se zastřeným zrakem na oslavu a mlhavě zaznamenala nějaké vibrace u pravého stehna. Mobil. Můj mobil.

„Ach ne, Sára,“ upamatovala jsem se a plácla sebou na zem pod strom jako patnáctka s flaškou cideru. „*Jsi doma?*“

Následoval smutný emotikon a obrázek pistole. A za nimi dvě sklenice na martini a tančící dívka. Pak telefon v mé ruce zadrnčel, zrovna když jsem se snažila rozluštit obrázkové písmo a přihýbala si z lahve šampaňského. Přímo noblesní výjev.

„*Řekni mi, že ses nezabila.*“

„*Jak bych ti asi tak mohla říct, že jsem se zabila?*“ napsala jsem. „*Jsem ještě v práci. Jsi OK?*“

Zdá se, že není moc lepších způsobů, jak se na tohle zeptat.

„*Ne.*“

Ani lepší způsob, jak odpovědět.

„*Viděla jsi FB?*“

„*Ne,*“ natukala jsem a zapřemítala, jaké fantastické zprávy mě čekají v nádherném světě internetu. „*Copak?*“

Následovala pauza a po ní se na displeji objevily tři malé šedé tečky.

„*Sebova ženuška porodila.*“

Kéž by tam zůstaly tečky.

Seb má dítě. Narodil se malý Sebík. Mrňavý mini Seb, rudý v obličejí a ječící.

A není můj.

Seb. Kdysi Bash nebo Sebby, posléze šmejďácký zmrda a hnusný prevít a touhle dobou, přesněji, totální hajzl, který systematicky rozerval všechny moje orgány do jednoho, než se dostal k srdci, vyrval je, zmrazil, rozmrazil v mikrovlnce, znovu zmrazil, rozmrazil a ještě jednou naposledy zmrazil, až z něj zbyl tuhý kus pajšlu, kterého by se nedotkl ani potulný pes. Ještě pořád jsem dostávala dopisy od Direct Line o obnovení jeho pojistky na auto, i když se už oženil a teď má dítě.

„*No a?*“

Natukala jsem ta písmena a vůbec si nepředstavovala, jak moje někdejší životní láska sedí v pokoji nějaké nóbl soukromé porodnice, chová novorozeně a jeho zpocená, ale krásná manželka se na něj významně usmívá. Já měla zbytky šampaňského a o číslo menší halenku. Vyrovnat skóre by mohl jenom kebab cestou domů.

„Musím se vrátit k práci.“ V textovkách jde lhaní mnohem snáz. „Uvidíme se zítra?“

„Tady jsi. Hledám tě.“

Než jsem stihla odpovědět, vynořil se z přítmi vysoký čahoun a na zlo-mek vteřiny jsem se hodně vyděsila, že se kebabu možná ani nedožiju.

„Kdepak, tohle není neuvěřitelně děsivý způsob, jak oslovit někoho, koho neznáš,“ odpověděla jsem. Byl to ten neomalený ženichův pomoc-ník. „Fakt jsem si nemyslela, že mě chceš zamordovat.“

„Promiň,“ omluvil se, evidentně neupřímně. „Už zase nekouříš?“

„Ne, tentokrát nepiju.“ Zvedla jsem láhev šampaňského a neusmála se. „Na zdraví.“

Dřepl si vedle mě, vzal láhev a přihnul si.

„Jsi asi ta nejzajímavější servírka, jakou jsem kdy potkal,“ řekl a vrátil mi láhev. I v podřepu byl obrovský. Se svými sto šedesáti a něco málo centimetry mám vcelku normální výšku, ale jemu nejspíš nechybělo moc do dvou metrů. Byl by velice prospěšný, kdybych potřebovala vyměnit ně-jaké žárovky.

„Díky,“ odpověděla jsem a napila se rovnou z flašky tak elegantně, jak jen to šlo. „Snažím se.“

Nemělo smysl vysvětlovat, že nejsem servírka. Proč taky? Většina serví-rek, které znám, stejně dělá něco jiného. Jsou to herečky, modelky nebo muzikantky, případně chodí na univerzitu a studují něco fantastického. Buď to, nebo mají doma bezva rodinku a jen si přivydělávají na částečný úvazek. Já mám doma čtrnáct posledních čísel *Marie Claire*, tři dosud v poštovním obalu, a starý čokoládový croissant, který nejspíš beztak slupnu, až se vrátím.

„Chci se ti omluvit,“ řekl. „Myslím, že jsem se choval nezdvořile.“

Seb má dítě.

„Cože?“ Podívala jsem se na něj, zmatená.

„Asi jsem to trochu přepískl.“ Poskládal se do polohy v sedu jako nějaký přerostlý školák. „Připadá mi, že bych se měl omluvit.“

„Myslíš, žeš byl nezdvořilý?“ řekla jsem. „A *připadá* ti, že by ses měl omluvit? Dělej, co chceš, hlavně ať to s tebou nesečne.“

„Tak jo, *choval* jsem se jako hrubián a moc se omlouvám,“ prohlásil

s přemrštěným důrazem, ale pořád neodcházela, což bylo přesně to, co měl udělat. „Mám dnes fakt mizernej den.“

Znovu jsem se napila a potom se zasmála.

„Šéfka mi právě řekla, že jsem neschopná a nikdy to nedotáhnu výš, jedna z mých nejlepších kamarádek se rozvádí, druhá se vdává a mému bývalému příteli se doslova před chvílí narodilo dítě. Jeho manželka porodila tak před hodinou.“

„Nic moc ideální,“ uznal a odhrnul si vlasy z obličeje. Už naprosto vzdaly jakékoli zdání stylového účesu a začínaly se mu vlnit přes límeček. Usoudila jsem, že teď vypadá mnohem líp, ne tolik jako toryovský poslanec, spíš jako by se právě vrátil z procházky se psem, než půjde spát. „Nevěděla jsi, že čekají dítě?“

Spolehněte se, že mužskému totálně unikne, o co vám jde.

„Věděla,“ řekla jsem. „Ale i tak je divné představit si, že je na světě nový človíček, který je napůl jako on.“

Chvilku o tom přemýšlel, obočí trochu svráštěné, a pak přikývl.

„Proč si tvoje šéfka myslí, že jsi neschopná?“ zeptal se a chopil se znovu šampaňského. Bez ptaní, už zase. „Má pravdu?“

„Řekla bych, že ne.“ Zpříma, ale poctivě. „Není to nejpříjemnější osoba na světě. Ani nejsoudnější. Nebo nejnórmálnější.“

„Tak proč pro ni pracuješ?“ Vyplázl jazyk a snažil se postavit prázdnou láhev od šampusu na hrbolatý trávník. Někdo tu je podnapilý a bohužel to nejsem já. „Nemůžeš obsluhovat někde jinde?“

„Dejme tomu, že si to neumím představit,“ řekla jsem. „Dělám tuhle práci tak dlouho, že mě nejspíš děsí už jen pomyslení, že budu někde nová. A co když má pravdu? Co když jsem vážně levá?“

Přijde mi zvláštní, že se některé věci snáz říkají cizím lidem než nejlepším přátelům. Víím, že si v práci nevedu špatně, ale je celkem možné, že nejsem až tak brilantní. Nezáskala jsem žádné ocenění, nikdo se nesnaží přetáhnout mě jinam, nic takového se neděje. Představa, že se budu ucházet o nové místo a nedostanu je, anebo, ještě hůř, získám tu práci a pak všechno podělám, mě děsila k smrti.

„Tomu nevěřím ani na vteřinu,“ řekl a mechanicky mě popleskal po rameni, paži rovnou jako pravítko. „Sice si děláš falešné kuřácké přestávky

a při hostině se opíjíš venku pod stromem, ale jinak se vsadím, že jsi skvělá servírka.“

„Nejlepší,“ přisvědčila jsem a k jeho zděšení shodila nohou pečlivě vyváženou flašku. „A vůbec, co se dnes děje tobě? Jsi na svatbě. Jako svatebčan. Co tak zlého se ti mohlo stát?“

Zavřel oči a zavrtěl rozčuchanou hlavou. „Nechceš to vědět.“

„Ne, nechci,“ přisvědčila jsem. „Ale něco jsi nadnesl a já se zeptala, takže by bylo zdvořilé, kdybys mi to pověděl.“

„Co se to tu sakra děje?“ Ve tmě zazněl čísi hlas a blížila se k nám silueta dalšího muže. „Ruším vás při něčem?“

„Už tě to někdy odradilo?“ Dlouhán se napřímil a vrávoravě se postavil na nohy. „Povídáme si.“

Uklidni se, mé bušící srdce, příchozím byl ženichův svědek.

„Jo, vidím.“ Strčil špičkou nohy do prázdné lahve. „Otravuje tě?“

„Sklapni, Wille, ano?“ Můj společník zabořil ruce do kapes. „Jenom si povídáme.“

„O mně?“ Will popadl uzel své tmavě modré kravaty, sundal ji z krku a rozepnul dva horní knoflíčky košile. Velice pohledný mužský. Už jen při pohledu na něj jsem si připadala hrozně přelétavá a zbytečná. „Ať ti navykládal cokoli, není to pravda.“

„Kupodivu nejsi jediné téma mé konverzace.“ Můj parták při popíjení šampusu nebyl z ženichova svědka zdaleka tak ohromený jako já. „Co chceš?“

„Jdu se nadýchat čerstvého vzduchu – začíná to tam houstnout,“ řekl Will a kývl hlavou směrem k hostině. „Neměl bys být se svou snoubenkou?“

Můj vysoký společník ustoupil dozadu. „A ty? Neměl bys...“

„Měl bych dělat spoustu věcí, ale na tvém místě se o ně nestarám,“ skočil mu Will do řeči. „Budu hádat. Chová se jako pitomec, je příšerně nepřímý a protivný jako malá holka?“

„Tak trochu,“ řekla jsem. „Ale nejsem si jistá, jestli to dělá schválně.“

Chvilí tam stáli a civěli na sebe, Will se sundanou kravatou, rozepnutým límečkem a širokým úsměvem, ten druhý s knoflíčky dopnutými ke krku a vibrující velice britským hněvem. Něco jako *EastEnders* versus *Downton Abbey*. Seděla jsem pod stromem, kde jsem před několika hodinami do-

hlížela na focení nevěsty a ženicha, dívala se, jak se ti dva neznámí chlápci naparují jako kohouti, a připadalo mi, že můj hodně divný den je teď kompletní. Buď se do sebe pustí a servou se jako koně, nebo se políbí.

„Pusu!“ vykřikla jsem.

Oba se otočili a zírali. Pokrčila jsem rameny a natáhla se k láhvi, bohužel prázdné.

„Tak jo...“ Vyšší z obou mužů si upravil manžety, zastrčil bílou látku pod rukávy saka a přerušil testosteronem poháněné kouzlo. „Přišel jsem se omluvit a to jsem taky udělal. Doufám, že se tvůj den zlepší, ale měl bych tě varovat, že s tímhle hajzlem si nepomůžeš.“

„Nono,“ odpověděl Will a už si sedal na zem vedle mě. „Ouvej, Thomasi.“

„Takže Thomas!“ Došlo mi, že se dosud nepředstavil, a zatleskala jsem, ale vtom mi Will ledabyle ovinul paži kolem ramen a ztratila jsem řeč.

„Tom,“ prohlásil Thomas a promnul si zátylek. „Jmenuju se Tom.“

„Thomas,“ zašeptal mi Will do ucha. „Všichni mu říkají Thomas.“

Proč se mě dotýká? Jak ho přimět k tomu, aby pokračoval? A jak to zanačít, aby si mě vzal a měl se mnou dítě, a pak to můžu dát na Facebook, ať Seb vidí?

Čahoun Thomas se nad mou současnou situací netvářil zdaleka tak šťastně jako já. Vrhł na mě poslední varovný pohled a zamířil zpátky na hostinu.

„Ahoj, Thomasi,“ zavolala jsem.

„Jo, ahoj, Thomasi,“ zopakoval Will a rozesmátý se ke mně otočil. „Jsi legrační.“

„Opravdu?“

Rozhodně jsem si nepřípadala legrační. Aspoň ne ve smyslu ha-ha.

„Jo.“ Sundal paži z mých ramen a opřel se vleže o lokty, aby si mě lépe prohlídl. Věděla jsem, že po dlouhém dni a několika hodinách v kuchyni plné páry nevypadám nejlíp, ale nemohla jsem s tím nic dělat, takže jsem nespouštěla oči z jeho pravého ucha a doufala, že to dobře dopadne. „Jak se jmenuješ?“

„Maddie,“ řekla jsem a ze rtů mi klokotavě splynul příšerně pištivý smích, jako by moje jméno bylo tou nejsrandovnější věcí, jakou jsem kdy slyšela. „Bavíš se dobře?“

„Maddie,“ zopakoval a ignoroval mou otázku. „Co chtěl Thomas?“

„Jen jsme si povídali.“ Bezúčelně jsem zašermovala rukama. „Vlastně o ničem. Nechoval se jako pitomec.“

„Tak to je změna,“ utrousil Will. „Ale vlastně je to fuk, ne? Už je pryč. Teď jsi v bezpečí.“

„Vážně?“ podivila jsem se. Neříkají tohle vrahové těsně předtím, než vás zamordují?

Byli jsme tam úplně sami, nikde nikdo, jen po trávníku tu a tam přebíhaly stíny z hostiny uvnitř a do toho se linul rap v podání Kanye Westa, který bych si pro tuhle chvíli nevybrala.

Will na mě pořád ještě hleděl, ve tváři široký úsměv. Nanejvýš znepokojivé.

„Líbil se mi tvůj přípitek,“ řekla jsem a taky se usmála. Dost možná jsem trochu vypadala jako cvok. „Velice důležitý úkol, být ženichův svědek. Zvládl jsi to skvěle.“

Přejel si rukou po strništi na tvářích a dál si mě prohlížel. Nenápadně jsem si olízla rty a zastrčila za uši pár uvolněných pramínků vlasů.

„Velice důležitý úkol,“ přisvědčil nakonec. „Ale byl to dlouhý den. Na můj vkus až moc všelijakého postávání. Jsem kaput.“

„Jo, dlouhý den,“ souhlasila jsem a otřela hřbety dlaní lesklý nos. „Ještě že je skoro za námi.“

„Už pro dnešek končíš?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Taky přikývl a potom mě bez varování plácl po holém stehně tak silně, že jsem vyjekla a kousla se do rtu.

„Poslyš, Maddie, vlastně jsem měl v úmyslu vytrazit se, než jsem tě tady uviděl.“ Vyskočil na nohy a podal mi ruku. „Můžu tě třeba někam svézt?“

A je to tady. Tohle je ta chvíle. Nebo mi aspoň připadalo, že by to mohla být ta chvíle. Ten druh situace, v níž si dívka, která si rádně vyfoukala vlasy fénem a nechala si udělat profesionální manikúru, bude vědět rady. Podívala jsem se na svoje nenalakované okousané nehty a zadržela dech. Mysli na to, kolik ušetříš za taxíka, řekla jsem si. Jen se svezeš, domlouvala jsem si.

„To bys byl moc hodný,“ řekla jsem, napřímila ramena a snažila se tvářit mnohem sebejistěji, než jsem se cítila. „Ale nechci tě obtěžovat. Kterým směrem jedeš?“

Znovu se usmál a tentokrát bylo jasné jako facka, jak to myslí.

„Hodím tě domů.“ Pomohl mi vstát a nezeptal se, kde bydlím. „Pojď.“

„Jen jestli to máš po cestě,“ namítla jsem a snažila se nehopsat jako tygřík z medvídka Pú, když nepustil mou ruku. „Opravdu.“

„No tak, Maddie, hodím tě domů,“ zopakoval, zatímco jsme kráčeli k parkovišti, a stiskl mi prsty. „Není to žádný problém.“

A tak se stalo, že jsem se v jednatřiceti poprvé probudila s cizím mužem ve své posteli.

5

Neděle 17. května

Dnes se cítím: Zhýrale, v dobrém slova smyslu.

Dnes jsem vděčná za: Netflix, Lauren a minicheddary.

Ráno jsem se probudila jako první, Will dosud s tváří zabořenou do polštáře chrupal a užíval si hlubokého a pokojného spánku muže, který podal výkon. Já až tak dobře nespala. Nechápu, jak někdo může být klidný v posteli s úplně cizím člověkem, i když z vás právě viděl dočista všechno, zblízka a osobně. Co se mě týče, skutečně s někým spát je ještě mnohem intimnější než se s někým vyspat.

Místo abych ho probudila a musela s ním skutečně konverzovat, udělala jsem to jediné rozumné, co se dalo udělat. Vyklouzla jsem z postele, zamkla se v koupelně a panikařila. Měla jsem vztah na jednu noc. Byla jsem si celkem jistá, že všechno proběhlo dobře, ale už jsem si to nějaký čas s nikým nerozdala, a i když se to přesně takhle říká, není to jako s ježděním na kole. Nebo jestli ano, dělám něco špatně.

„Ahoj, co se děje, jsi v pořádku? Přijdeš na party, že jo?“

Lauren bude vědět, co teď. Milá, rozumná Lauren.

„Přivedla jsem si domů mužského,“ zasyčela jsem do telefonu a strčila pod koupelnové dveře ručník, aby mě nebylo slyšet. „Včera večer. Dělal jsem to s ním. Ještě tady je. Co teď?“

„Užij si!“ odpověděla a znělo to jen trochu překvapeně. „Je sexy? Líbí se ti? Přijde na party?“

„Jo, je sexy,“ řekla jsem, chvíli zkoumala, jestli mám cucfleky, a díkybohu žádné nenašla. „Myslím, že se mi líbí, a ne, na party nepřijde.“

„Hm,“ opověděla jen maličko zklamaně. „Nejspíš jsem to přehnala s ob-
čerstvením. Jak jste se seznámili? Tinder?“

„Tinder jsem z telefonu smazala, abych uvolnila místo pro album Taylor
Swiftové.“

„Poslední?“

„Jo.“

„Rozhodně za to stojí.“

„Rozhodně,“ souhlasila jsem, nahodile sundávala víčka z různých mas-
tiček a vodiček a uvažovala, co by pomohlo, abych nevypadala tak pope-
lavě. „Byl na té svatbě, kde jsem včera pracovala.“

„Bezva.“ Znělo to, jako bych Lauren upřímně ohromila. „Dobrá práce.“

Natřela jsem si jednu tvář hustým hydratačním krémem a vklepala ho
konečky prstů. „Díky.“

„Maddie, je neděle před devátou ráno,“ zívla. „Chceš mi něco, nebo
voláš, jen aby ses pochlubila, když jsem teď prakticky stará vdaná žen-
ská?“

„Nevím, co dál,“ zašeptala jsem, sklopila záchodové víko, opatrně se po-
sadila a otřela krém papírovým ubrouskem. „Nikdy dřív jsem tohle ne-
provedla.“

„Nikdy sis nepřivedla domů mužského?“ Úplně jsem slyšela, jak při řeči
pátrá v paměti a probírá se pomyslným seznamem. „Probůh, ženská. Tohle
se stává po rozchodu, takže máš dva roky zpoždění.“

„Radši mi řekni, co mám dělat,“ zakvílela jsem a přemítala, jestli bude
Will vyspávat dost dlouho, abych si stihla nalakovat nehty na nohách.
Večer na nich pochopitelně nezáleželo, ale dnes ráno jsou důležité. I když
třeba jen pro mě.

„Naše holčička má první jednorázovku,“ zavrkala Lauren. „No to je pa-
ráda. Jsem tak dojatá, žeš mi zavolala. Tuším, že se zrovna teď nehodí,
abys volala Sáře.“

„Jo, to by asi nebylo vhodné,“ odpověděla jsem a šklubla sebou. „A teď
zpátky ke mně. Prosím.“

„Hlavně klídek – chceš působit úplně přirozeně. Vyčisti si zuby, umyj
obličej, nanes řasenku a balzám na rty, možná trochu pudru, jestli se lesk-
neš, a to je všechno,“ poradila mi. „Co máš na sobě?“

„Včerejší halenku a ne moc atraktivní spodáry.“ Očichala jsem se. „Rajcuje tě to?“

„Hod' na sebe něco rozkošného a pohodlného,“ řekla Lauren. „Třeba volný svetřík, ležerní kousek, co nosíš pořád. Ale hezký. Máš nějaký kašmír?“

„Ne, žádný hezký a volný postkoitální kašmírový svetřík v koupelně nevedu,“ odpověděla jsem. Jako bych nebyla už tak dost ve stresu kvůli olámaným nehtům. Mám se ke všemu trápit ještě i tím, že nevlastním dost kvalitního úpletového zboží na poflakování po domě? „Neřeš, co mám na sobě. Spíš mi porad', co dělat?“

„Zlato, jestli ti musím tohle vysvětlovat, není mi jasné, jak se ti vůbec podařilo dostat ho k sobě domů.“

„Nemám na mysli sex,“ zašeptala jsem. Možná jsem přece jen měla zavolat Sáre. Nebo mámě. Nebo kterékoli jiné živé bytosti. „Ptám se tě, co mám dělat? Co mám říkat?“

„Nevím,“ odvětila Lauren. „Prostě buď v pohodě.“

Jo, jasně. Být v pohodě.

„Tvař se, jako že se nic neděje,“ pokračovala, než jí stihnu vynadat. „Nebo mu prostě řekni, že máš nějaké plány a musí odejít.“

„Tak jo.“

„Chceš, aby odešel, ne?“

Prohlížela jsem nehty na nohách s patchworkem z laku a uvažovala o tom.

Na jednu stranu je to pohledný mužský, který do mě chtěl šoupnout penis a má vlastní auto. Na stranu druhou, příznějme si otevřeně, do mě ten cizí chlápek dobrovolně strčil penis, aniž by se třeba jen zeptal na mé příjmení. Asi chci, aby odešel. A on chce nejspíš taky odejít.

„Je to jen záležitost na jednu noc,“ přesvědčovala jsem samu sebe. „Šel na svatbu za svědka ženichovi. Každý svatebčan si přece chce zašukat, no ne?“

„Byl to ženichův svědek?“ zeptala se Lauren. „A odjel s tebou domů?“

„Co z toho jako plyne?“

Rozřehtala se do telefonu tím hrdelním americkým smíchem. Lauren má senzační smích, sytý a hluboký. Ženy tleskají a z mužů padá spodní prádlo. „Řeknu jen, že ženichův svědek si obvykle může vybrat, koho chce. Boduješ, holka. Už jsi potřebovala dostat se zpátky do sedla.“